

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. Бургас, 24.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Румяна Ст. Калошева Манкова

Членове: Кирил Гр. Стоянов
Даниела Д. Михова

при участието на секретаря Марина Д. Димова
като разглежда докладваното от Даниела Д. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20232000500209 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК и е образувано по въззивната жалба подадена от С. Г. К. от гр. Н. против решение № 1357 от 21.12.2022 г. по гр.д.1390/2021 г. по описа на Бургаски окръжен съд, с което въззивницата К. е осъдена да заплати на Б. К. Я. от гр. П. сумата от 25 761,26 лв, представляваща дължим хонорар по договор за правна защита и съдействие, сключен между тях през 2018 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба - 16.08.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 1 589,60 лв, представляваща направени от него съдебно-деловодни разноски.

Твърди се, че обжалваното решение е неправилно и необосновано. Изложени са подробни твърдения по фактите, от които може да се приеме, че въззивницата твърди на първо място, че не е подписвала договор за правна защита и съдействие с ищеца Б. К. Я., нито пълномощно, с което да го упълномощава да я представлява по наказателното дело против убиеца на съпруга ѝ. В тази връзка въззивницата твърди, че подписът ѝ върху договора е прекопиран, а синовете ѝ са измамени. На второ място се твърди, че в наказателното производство адв. Я. не е извършил никакви действия за защита на правата на въззивницата и синовете ѝ, поради което и не му се полага адвокатско възнаграждение. Твърди се, че въззивницата не е упълномощавала адв.Я. да я представлява и по образуваните впоследствие изпълнителни дела, нито е подписвала договор за цесия. По така изложените твърдения въззивницата счита, че решението на първоинстанционния съд е неправилно, както и необосновано, тъй като съдът не е съобразил представените по делото доказателства.

Не са ангажирани нови доказателства във въззивното производство, тъй като заявените с въззивната жалба доказателствени искания, като преклудирани, са оставени от съда без уважение.

Претендират се съдебни разноски за двете инстанции.

Изложено е оплакване и за неправилно присъждане от първоинстанционния съд на разноски на ищеца, което оплакване първоинстанционният съд е оставил с определение № 1075 от 19.04.2023 г., постановено на основание чл.248 ГПК.

В законния срок е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемия Б. Я., с който въззивната жалба се оспорва като неоснователна и недоказана. Изложени са подробни съображения за това, че обжалваното решение валидно, допустимо, правилно и обосновано. Поддържа се, че първоинстанционният съд е спазил процесуалните правила и е положил максимални усилия за изясняване на спора. Направено е искане за потвърждаване на обжалваното решение.

Воззивната жалба е подадена в срок, от легитимирани лица, срещу акт на окръжния съд, който подлежи на възивно обжалване, поради което съдът я е приел за допустима.

По наведените във въззивната жалба оплаквания за неправилност на обжалваното решение, по които въззивният съд дължи произнасяне, съдът намира следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по исковата молба на въззиваемия Б. К. Я., за осъждане на въззивницата С. Г. К. да му заплати сумата от 25 761,26 лв, представляваща дължим хонорар по договор за правна защита и съдействие, сключен между тях през 2018 г., ведно със законната лихва върху претендиралия размер главница, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното ѝ плащане. Твърди се, че страните са сключили договор за правна защита и съдействие, по силата на който за времето от август 2016 г. ищецът е предоставил правна помощ на ответницата по НОХД № 170/2018 г. по описа на Окръжен съд Бургас, ВНОХД № 182/2018 г. по описа на Апелативен съд Бургас и н.дело № 149/2019 г. по описа на ВКС, III н.о. Твърди се, че в резултат на осъщественото от него процесуално представителство по посочените наказателни дела, в полза на ответницата е било присъдено обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 140 000 лв, ведно със законната лихва, считано от 17.04.2016 г. до окончателното изплащане на сумата. Излагат се твърдения, че след влизането в сила на присъдата, с която посочената сума ѝ била присъдена, ищецът продължил да я представлява в производството по принудително събиране на същата до септември 2020 г. по изп.дело № 184/2020 г. по описа на ЧСИ Сийка Анадолиева, и по изп.дело № 786/2020 г. по описа на ЧСИ Ивелина Божилова. Твърди се, че в резултат от предприетите от ищеца действия за защита интересите на ответницата като вискател по посочените изпълнителни дела, и поисканите от ищеца и наложени в изп.производство обезпечения, към момента на предявяван на иска е била събрана и изплатена на ответницата цялата сума по нейното вземане, възлизаща на 214 677,17 лв.

Сочи се, че със сключения между страните „договор за правна помощ, както и за успех при осъществяването на правната помощ“, ответницата се е задължила да заплати 12 % от полученото обезщетение (лихва и главница). Твърди се, че към момента на предявяване на иска, предвид изплатените ѝ суми за обезщетение (от извършени разпределения и плащанията към нея по изпълнителните дела), задължението ѝ към ищеца възлизали на 25 761,26 лв, която сума ответницата не е заплатила на ищеца, независимо от това, че

съгласно договора уговореното възнаграждение се дължало веднага, а и ищецът е отправил нотариална покана, връчена надлежно на ответницата да заплати сумите по първите три разпределения, дължими към момента на поканата.

Предявените иски са с правно основание чл.79 от ЗЗД, вр.чл.286 от ЗЗД, вр.чл.36 от Закона за адвокатурата и чл.86 ЗЗД.

В законовия срок ответницата е представила писмен отговор, с който е оспорила исковите по основание и размер. Изложила е твърдения по фактите, именно: не оспорва, че ищецът бил адвокат по наказателното дело за убийството на съпруга ѝ Н. В. К., извършено от К. Х. Г., но твърди че: самата тя не е имала договор с него, а той е бил нает от синовете ѝ. Твърди, че не му дължи адвокатски хонорар и поради това, че не само не е извършил необходимото за постановяване на по-тежка присъда спрямо подсъдимия, но и накрая се оказало, че той защитавал подсъдимия, „съсипал умишлено такова голямо дело с много експерти, експертизи, лекари, психолози, свидетели“. Твърди, че постановената осъдителна присъда е с нейните лични усилия, вкл.в частта на присъденото обезщетение за неимуществени вреди. Сочи, че ищецът не е искал да идва от София за получаване на изпълнителните листи, а след като изп.листи са били получени от сина на ответницата - Г. Н. К., бащата на ищеца взел изпълнителните листи - нейния и на другия ѝ син В. Н. К. от ръцете на сина ѝ и ги предал на ищеца.

По отношение на представителството в изпълнителното производство се излагат оплаквания, че ищецът е поискал вместо една такса, такава да бъде заплатена както от нея, така и от всеки синовете ѝ, както и че при прехвърлянето на изпълнителното дело от ЧСИ Сийка Анадолиева при ЧСИ Ивелина Божилова в Бургас, ответницата казала на ЧСИ Ив.Божилова да не разпределя пари за адв.Я., но той изнудвал синовете ѝ и от всеки бил взел над 30 000 лв, а при всяко разпределение на преводите от длъжника, ищецът я изнудвал по телефона. Твърди още, че освен по над 30 000 лв от синовете ѝ, той взел от разпределението от ЧСИ Ив. Божилова, което трябвало да бъде изплащано на големия ѝ син В. И. К. Твърди още, че адв. Я. намерил съдебен изпълнител, който при извършване на разпределение му разпределил големи суми за делата му от тримата - от нея и синовете ѝ, както и 15 000 лв на НАП. Твърди се, че някаква фирма изплатила дължимото обезщетение на синовете ѝ, но си удържали 30 000 лв, по 10 000 лв от всеки от тримата. Тя върнала на децата си по 5 000 лв. Когато длъжникът изпълнил задълженията си към нея, ищецът ги изнудил да му ги дадат.

В хода на производството пред първата инстанция, с последващо писмено изявление ответницата заявява, че не е подписвала договор за заплащане от нея на хонорар на адвокат Я. за сумата от 25 761,26 лв, поради което нямала никакви задължения към него.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е уважил исковите изцяло. Съдът е приел, че от събраните по делото доказателства се установява наличието на валидна облигационна връзка между страните, точно, добросъвестно и в пълен обем изпълнение от страна на ищеца на поетите от него задължения по договора за осъществяване и оказване на правна помощ на ответницата, както и неизпълнение от страна на ответницата на поетото от нея задължение за заплащане на уговореното адвокатско възнаграждение. По отношение на размера на възнаграждение съдът е приел, че съобразно постигнатите договорености, същото е определено в сключения и валиден по горните съображения договор на 12% от полученото обезщетение, а от представеното по делото удостоверение от ЧСИ Ив.Божилова е установено, че в периода от 26.08.2020 г. до 17.08.2021 г. на ответницата са били разпределени общо 214 677,17 лв, съотв.дължимото на ищеца съгласно процесния договор между страните възнаграждение е в размер на исковата сума от 25 761,26 лв. Върху този

размер е присъдена и законна лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението.

Според уредените в чл.269 ГПК правомощия, въззивният съд се произнася служебно по валидността на цялото решение, а по допустимостта - в обжалваната част. По останалите въпроси съдът е ограничен от изложеното в жалбата. Съдът проверява служебно решението за нарушения на императивните материалноправни норми.

При извършената проверка по реда на чл.269 ГПК съдът констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По наведените във въззивната жалба оплаквания за неправилност на решението, по които въззивният съд дължи произнасяне, съдът намира следното:

На първо място съдът споделя изводите на първоинстанционния съд за наличието на облигационно правоотношение между страните, във връзка с възлагане от ответницата на ищеца да ѝ оказва правна защита и съдействие в наказателния процес срещу извършителя на деяние от К. Х. на 17.04.2016 г., при което е загинал съпругът на ответницата – Н. К. Тези изводи на съда се подкрепят от представените по делото писмен договор от 25.04.2018 г. (л.4 от първоинстанционното дело), неоспореното в преклузивния срок по чл.200, ал.3, изр.последно ГПК заключение по приетата по делото съдебно-почеркова експертиза, съгласно което подписите върху договора от 25.04.2018 г., пълномощното в полза на адв.Я. (л.143) и касационната жалба до ВКС срещу решение № 138/30.11.2018 г.по ВНОХД 182/2018 г. на БАС, подадена „чрез повереника адв.Б. Я.“ (л.260), са положени от ответницата К.. Изводите на съда се подкрепят и от представените по делото протоколи от съдебни заседания по НОХД 170/1018 г. на БОС, ВНОХД 182/2018 г. на БАС и наказателно дело 149/2019 г. на ВКС, III н.о., във всяко от които лично са се явявали и ответницата, и ищецът адв.Я., последният – в качеството си на повереник на частните обвинители и граждански ищци по делото, една от които – и ответницата К..

На второ място, с оглед представените писмени доказателства (протоколи от съдебни заседания от 12.04.2018 г., 26.04.2018 г. и 16.06.2018 г. по НОХД 170/1018 г. на БОС; от 02.10.2018 г. по ВНОХД 182/2018 г. на БАС и от 14.03.2019 г. по наказателно дело 149/2019 г. на ВКС, III н.о.; молба за обезпечение на бъдещ иск по НОХД 170/1018 г. на БОС и определение № 43 от 23.03.2018 г. по НОХД 170/1018 г. на БОС; присъда № 145 от 12.06.2018 г. по НОХД 170/1018 г. на БОС; решение № 138 от 30.11.2018 г. по ВНОХД 182/2018 г. на БАС и решение № 63 от 25.02.2020 г. по наказателно дело 149/2019 г. на ВКС, III н.о.), съдът споделя изводите на първоинстанционния съд, че ищецът е изпълнил точно, добросъвестно и в пълен обем поетите от него задължения по осъществяване и оказване на правна защита и съдействие на ответницата, както и, че в рамките на дадените му пълномощия и в изпълнение на възложеното, той е предприел всички необходими, съответстващи на закона и морала действия, които са навременни и адекватни с цел пълна и всестранна, защита на нейните интереси и в резултат на които подсъдимият Христов е бил осъден по двете повдигнати му обвинения и му е било наложено наказание лишаване от свобода за срок от 7 години; а на ответницата като граждански ищец е било присъдено

обезщетение за нанесени неимуществени вреди в размер на 140 000 лв, като искът ѝ е бил отхвърлен да предявения размер от 150 лв. Също в резултат на предприетите от адв.Я. действия в наказателното производство с определение № 43 от 23.03.2018 г. по НОХД 170/2018 г. е било допуснато обезпечение на бъдещ иск на ответницата К. и на синовете ѝ, чрез възбрана върху недвижим имот на подсъдимия и заповед върху негови банкови сметки.

Предвид представените по делото писмени доказателства – молба от С. Г. К., чрез пълномощника адв.Б.Я. до БОС за издаване на изпълнителен лист по влязлата в сила присъда по НОХД 170/1018 г. на БОС (л.299); молба от С. Г. К., В. Н. К. и Г. Н. К., чрез пълномощника адв.Б.Я., до ЧСИ Сийка Анадолиева за образуване на изпълнително дело (л.300); молба от адв. Б.Я. – пълномощник на вискателите С. К., В. К. и Г. К., за предприемане на изпълнителни действия по изп.дело № 20209190400184 по описа на ЧСИ Сийка Анадолиева (л.301); молба от адв.Б.Я. – пълномощник на вискателите С. К., В. К. и Г. К., за извършване на опис оценка и продан по изп.дело № 20209190400184 по описа на ЧСИ Сийка Анадолиева (л.302); молба от адв.Б.Я. – пълномощник на вискателите, за издаване на удостоверение по изп.дело № 20209190400184 по описа на ЧСИ Сийка Анадолиева за доказване на наличието на обезпечителна нужда за вискателите (л.303); молба от адв.Б.Я. – пълномощник на вискателите С. К., В. К. и Г. К. по изп.дело № 20209190400184 по описа на ЧСИ Сийка Анадолиева, за посочване на банкова сметка на вискателите (л.304); Съобщение за предявяване на разпределение до ответницата, в качеството ѝ на вискател по изп.дело № 20209190400184 по описа на ЧСИ Сийка Анадолиева (л.305); Заявление вх.№ 05772/30.09.2020 г. по описа на ЧСИ Сийка Анадолиева, подадено от ответницата за потвърждаване на образуване и водене на дело № 184/2020 г.по описа на ЧСИ Сийка Анадолиева (л.306), съдът прима за доказано, че ищецът е представлявал ответницата и в изпълнителното производство по изп.дело № 20209190400184 по описа на ЧСИ Сийка Анадолиева, като действията му са били адекватни и добросъвестни.

Видно от представените по делото съобщение изх.№ 6094/01.10.2020 г. по изп.дело № 20209190400184 по описа на ЧСИ Сийка Анадолиева (л.348) и удостоверение изх.№ 27387/27.06.2022 г. по изп.дело № 20208000400786 по описа на ЧСИ Ивелина Божилова, в резултат на предприети изпълнителни действия по двете посочени изпълнителни дела, на вискателите по тях, вкл.на ответницата К., са разпределени и изплатени суми както следва: на 26.08.2020 г. - 25 672,45 лв (съгласно съобщение изх.№ 6094/01.10.2020 г. по изп.дело № 20209190400184 по описа на ЧСИ Сийка Анадолиева) или 28 548,89 лв (съгласно удостоверение изх.№ 27387/27.06.2022 г. по изп.дело № 20208000400786 на ЧСИ Ив.Божилова,); 6 796,13 лв на 16.12.2020 г.; 9 110,37 лв на 09.03.2021 г.; 4 504,15 лв на 04.6.2021 г.; 909,58 лв на 01.07.2021 г. и с плащане от ЧСИ Ив.Божилова - 167 684,49 лв на 16.08.2021 г.

По изложените по-горе съображения съдът намира за неоснователни оплакванията на въззивницата във въззивната ѝ жалба, че на първо място не е имала сключен договор с ищеца за правна защита и съдействие, както и – че не дължи на ищеца

заплащане на възнаграждение по този договор, тъй като той не е изпълнил задълженията си по него.

Съгласно чл.281 ЗЗД довереникът е длъжен да изпълни поръчката като добър стопанин, а съгласно чл.286 ЗЗД и чл.36, ал.1 от Закона за адвокатурата адвокатът има право на възнаграждение за своя труд.

След като по делото се установи наличието на сключен между страните договор за правна защита и съдействие и добросъвестното, точно и пълно изпълнение от страна на ищеца като довереник по него на задълженията му за защита на правата на ответницата като частен обвинител и граждански ищец в наказателното производство, а впоследствие – и като вискател по образуваните две изпълнителни дела, съдът намира, че на ищеца се дължи възнаграждение, заплащането на каквото е уговорено в този договор.

Ответницата, независимо от изрично дадените ѝ от първоинстанционния съд указания при разпределяне на доказателствената тежест с определението на съда по чл.140 ГПК, не е доказала да е заплатила на ищеца суми за адвокатско възнаграждение за извършеното от него процесуално представителство по процесния договор. Както е посочил и първоинстанционният съд, заплатените от синовете на ответницата суми на ищеца, са ирелевантни за настоящия спор.

Съдът обаче не споделя изводите на първоинстанционния съд, че дължимото на ищеца възнаграждение по сключения договор е в размер на 12% от полученото обезщетение, както са се съгласили страните в т.ІІ от договора.

Съгласно чл.36, ал.2 ЗАдв. размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно чл.36, ал.4 ЗАдв. възнаграждението може да се уговори в абсолютна сума и/или процент върху определен интерес с оглед изхода на делото, с изключение на възнаграждението за защита по наказателни дела и по граждански дела с нематериален интерес. Съгласно чл.17 от Наредба № 1/2004 г. за минималния размер на адвокатските възнаграждения, недопустимо е договаряне на резултативен хонорар по наказателни дела, включително и за граждански иск, предявен в наказателния процес.

В настоящия случай с процесния договор страните са се договорили ищецът да оказва правна защита и съдействие на ответницата „като предявява и води граждански дела, включително в наказателния процес, обезпечителни процедури, включително в наказателния процес, и изпълнителни дела срещу извършителя на деянието във връзка с претърпените от възложителя имуществени и неимуществени вреди“. Независимо от изброяването на различен вид дела (граждански, наказателни и изпълнителни), доколкото водеща в случая е защитата на ответницата в наказателния процес, съдът намира, че договореният резултативен адвокатски хонорар (12% от полученото обезщетение) противоречи на нормата на чл.36, ал.4 ЗАдв., тъй като попада в хипотезата на изключенията, доколкото се касае за правна защита по наказателно дело.

Нормата на чл.36, ал.4 ЗАдв. е императивна, поради което за нея въззивният съд следи служебно.

Ето защо съдът намира, че дължимото от ответницата на ищеца, съгласно чл.36, ал.1 ЗАдв., възнаграждение за предоставени от ищеца на ответницата правна защита и съдействие в наказателния и в изпълнителния процес, не може да бъде определено съобразно уговореното от страните в т.П от договора им.

По аргумент от чл.36, ал.3 ЗАдв. и чл.2 от Наредба № 1/2004 г. за МПРАВ, съдът намира, че дължимото на ищеца възнаграждение следва да се определи съобразно посочените в Наредба № 1/2004 г. за МПРАВ възнаграждения за всяко производство, в което ищецът е доказал, че е осъществил, съобразно възложените му от ответницата правомощия, процесуално представителство на ответницата. Съдът намира, че в случая следва да се съобразят размерите на предвидените в Наредбата възнаграждения съобразно редакцията ѝ към момента на сключване на договора – 2018 г.

Съгласно чл.2, ал.4 Наредба № 1/2004 г. за МПРАВ, възнагражденията за процесуално представителство се дължат за всяка инстанция, включително и при връщане на делото за ново разглеждане.

С оглед изложеното, съдът намира, че на ищеца се дължат адвокатски възнаграждения:

За производството **по НОХД 170/1018 г. на БОС**: За защита на ответницата като частен обвинител, предвид повдигнатите на подсъдимия обвинения по чл.115 НК и чл.325 НК, на основание чл.13, ал.1, т.5 НК и чл.13, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за МПРАВ – 3000 лв; За защита на ответницата като граждански ищец, предвид предявения граждански иск за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 140 000 лв и обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 400 лв, на основание чл.13, ал.2, вр.чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1/2004 г. за МПРАВ – 4 358 лв; За явяването на адв.Я. в три съдебни заседания, съгласно чл.14 от Наредба № 1/2004 г. за МПРАВ (в редакцията ѝ към 2018 г.) – 200 лв. Общо за производството по НОХД 170/1018 г. на БОС на адв.Я. се дължи възнаграждение в размер на **7 558 лв.**

За производството **по ВНОХД 182/2018 г. на БАС**, на основание чл.2, ал.4 Наредба № 1/2004 г. за МПРАВ и предвид проведеното едно открито съдебно заседание, на ищеца се дължи адв.възнаграждение в размер на **7 358 лв.**

За производството **по наказателно дело 149/2019 г. на ВКС, III н.о.**, на основание чл.2, ал.4 Наредба № 1/2004 г. за МПРАВ и предвид проведеното едно открито съдебно заседание, на ищеца се дължи адв.възнаграждение в размер на **7 358 лв.**

За осъществено процесуално представителство на ответницата от ищеца **в изпълнителното производство**, на ищеца се дължи адв.възнаграждение по чл.10, т.1 от Наредба № 1/2004 г. за МПРАВ – 200 лв и по чл.10, т.2 от Наредба № 1/2004 г. за МПРАВ – 3 829 лв, или общо **4 029 лв.**

Общо, за осъщественото от ищеца процесуално представителство на ответницата

в наказателния и в изпълнителния процес, на ищеца се дължи възнаграждение в размер на **26 303 лв.**

Ето защо съдът намира, че искът е основателен и доказан до предявения размер от **25 761,26 лв.**, ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции, макар при частично различни мотиви, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от изложеното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1357 от 21.12.2022 г. по гр.д.1390/2021 г. по описа на Бургаски окръжен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____